

Ioan Jianu

Drumul pelerinului ateu

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIANU, IOAN

Drumul pelerinului ateu / Ioan Jianu. -

Snagov : Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-38-6

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2019, Ioan Jianu. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă: 123RF.com

Design copertă: AUTORUL

Carte distribuită de PIAȚA DE CARTE.

www.piatadecarte.net

email: **office@piatadecarte.com.ro**

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Editura Letras

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail, la adresa edituraletras@piatadecarte.com.ro sau contact@lettras.ro

Cuprins

Dedicație	5
Cuvânt înainte.....	7
Prolog.....	11
Camino, Santiago și Catedrala.....	14
Țiganiada	32
Avatar, sau cine dracu sunt eu!.....	51
El Sello - Ștampila.....	69
Sunt pe un drum greșit.....	91
Iadul	102
Creștinul Adevărat.....	114
Marea Deziluzie.....	130
Raiul.....	144
Mare cât China.....	161

Este aproape o modă în ziua de azi în România să faci El Camino, să mergi pe Camino.

Unii merg pe Camino pentru că sunt credincioși și așa simt ei, alții pentru că au auzit ei de la cineva că e de „bonton” deci este un must do, adică e musai, alții că și Popeștii au fost. Eu am fost din cauza Popeștilor, să nu creadă ei că sunt cei mai grozavi.

Vestea cu mersul pe Camino a ajuns la toată lumea, chiar și la blonde. Deci discută două blonde:

– Auzi fată, tu ai fost pe El Camino?

– Normal fată, ce crezi că sunt proastă? Sigur că am fost pe el în cămin!

Camino în limba spaniolă înseamnă drum în sens fizic, iar El Camino înseamnă Drumul sau Calea în sens spiritual.

El Camino, Camino de Santiago ori Camino Peregrino sunt denumiri care în general înseamnă cam același lucru, respectiv drumul spre Santiago (de Compostela), Drumul lui Santiago ori drumul Pelerinului.

Un american, fermier cu gâtul roșu (așa numitul red neck), necioplit și prost crescut ca orice american ar întreba: who the hell is Santiago?

Mai pe la noi, o babă bigotă. ....uuups ăsta e un

pleonasm! Reformulez:

Mai pe la noi, o babă stând în genunchi, cu mâna pe sicriul cu moaștele Sfintei Paraschiva (și nu Paraschieva), ar zice: da' șini dracu' Doamni iartă-mă îi și Santiago ista? Parcă îl aud spunând asta pe Daniel Buzdugan!!!

Ei bine, Santiago este destul de departe de dracu, de fapt este chiar de partea cealaltă a baricadei.

E cunoscut în diferite țări sub nume diferite. În Spania este Santiago, în Franța – Saint Jaques (ca scoicile alea fițoase), în Anglia – St. James, în Italia – San Jacopo iar la noi în România este pur și simplu Sfântul Iacob.

Exact! „Acel ” Iacob, unul dintre cei 12 apostoli, cel mai bătrân dintre ei și fratele Sfântului Ioan Botezătorul. Unele izvoare istorice spun că Salome, mama lui Iacob, era soră cu Maria, deci el era văr primar cu Isus. A nu se confunda cu Sfântul Ioacob cel Mare fratele mai mare al lui Isus dintr-o căsătorie anterioară a lui Iosif.

Încă de atunci unele chestii se făceau în familie! Deci, Santiago a participat la Cina cea de Taină.

Acolo, 13 oameni au mâncat, au băut și au programat mersul omenirii pentru următorii două mii de ani.

A luat astfel naștere prima întreprindere multinațională. A început cu un manager de geniu și 12 directori zonali, din care unul (Iuda), după ce a

trecut și pe la concurență, s-a retras din afacere.

O afacere grandioasă, care după două mii de ani funcționează pe profit, are sucursale în fiecare oraș și sat în cel puțin jumătate de lume, are peste 2,4 miliarde de adepți, zeci de mii de angajați, școli proprii, proprietăți, firme, hoteluri, agenți de pază și uneori chiar armată proprie.

Deține posturi de radio și de televiziune, exercită influență asupra vieții sociale, controlează politicieni și persoane cu putere de decizie, primește subvenții de la state chiar împotriva politicii Uniunii Europene, exact ca o multinațională ce se respectă.

Dar să revenim la Santiago. Jobul său, ca director zonal, a fost acela de a creștina partea de vest a imperiului roman. Dacă ne gândim că țările din Europa de vest sunt, sau cel puțin au fost, profund creștine o lungă perioadă de timp, se poate spune că Santiago și-a făcut treaba cu multă seriozitate și abnegație. Bravo Santiago!!!

Deci, Santiago a muncit nonstop, pentru propășirea credinței creștine, fără concediu, zile libere, bonuri de masă ori tichete de vacanță.

Nu se știe dacă a avut nevastă, copii sau alte rubedenii. Totuși, un apostol căsătorit ar fi ceva ciudat, dar nu chiar neîntâlnit. Se spune că însăși Isus ar fi fost căsătorit cu Maria Magdalena și ar fi avut doi copii. Există chiar o evanghelie apocrifă (nerecunoscută de biserică) care spune acest lucru, Evanghelia despre Maria Magdalena.

Cuvântul Evanghelie vine din limba greacă unde evanghelion înseamnă vestea bună, carevasăzică vestea bună despre Maria Magdalena

Se pare că Santiago a și scris câte ceva pentru că în Biblie, mai exact în Noul Testament există o Epistola soborniceasca a sfântului apostol Iacob cu toate că e greu de crezut, Santiago fiind fiul cel mare al unui pescar sărac.

Oricum, vreme de vreo 40 de ani nu s-a mai auzit mare lucru despre Santiago până când, bătrân fiind, l-a apucat dorul de casă și l-a mâncat undeva să se întoarcă pe meleagurile natale.

Așa că, prevăzător fiind, și-a luat un bilet numai dus către Ierusalim și bine a făcut că dacă lua dus-întors își pierdea banii de înapoiere.

La Ierusalim, mai marii locului, l-au așteptat cu brațele deschise și cu toporul pregătit. A fost executat, de către împăratul Irod Agripa I, prin decapitare în anul 44 e.n./a.d./d.C. sau cum vrei sa-i zici.

Legenda spune că, atunci când a murit, sufletul lui Santiago s-a ridicat la cer într-un câmp de stele, Campo Stelae în limba latină. Așa a devenit Santiago de Compostela, Sfântul Iacob din câmpul de stele.

Este o legendă spaniolă, mai precis una galiciană, însă în Galicia așa cum le place localnicilor să spună, sunt mai multe legende decât istorie.

În atâția ani ca apostol, că sfânt încă nu era,

Santiago și-a făcut mulți prieteni, adepți și suporteri care au considerat că trebuie să ducă corpul acestuia în Spania, unde să fie înmormântat creștinește.

După o gândire temeinică, prietenii lui Santiago din Ierusalim, persoane de vază și foarte bogate, au adoptat politica testiculului, adică particip dar nu mă bag.

Prin urmare, au angajat doi tineri profesioniști de prin nordul Indiei, negricioși și iuți de mână, care într-o noapte prin efracție au furat corpul lui Santiago și l-au dus pe o corabie închiriată cu gândul sa-l transporte în Spania.

Sigur, să-l omori pe apostolul lui Isus, a fost un mare păcat care l-a mâniat pe Dumnezeu, dar a fost făcut totuși de un conducător important, și un prieten al împăratului roman deci păcatul trebuie iertat.

Asta nu o spun eu, ci Evangheliile, atât cele canonice, cât și cele apocrife. Cum se face că Evangheliile, care au fost scrise în limba greacă și nu în ebraică sau aramaică cum ar fi fost firesc, sunt proromane? Cum se face că centrul creștinismului este dintotdeauna la Roma? De ce primii conducători ai bisericii (mai puțin Sf. Petru – primul papă) și sfinții creștini timpurii au fost cu toții membri ai familiei imperiale romane? .

Fără îndoială asta a fost voința lui Dumnezeu și eventual, ceva interese politice ale Romei care a manevrat evenimentele în interesul său.

În schimb furtul corpului lui Santiago de către doi

tâlhari de etnie, mă rog, de o etnie, a fost mai mult decât Creatorul putea suporta și i-a pedepsit. A trimis o furtună teribilă în Marea Mediterană, iar vântul puternic și valurile enorme au făcut ca sicriul din piatră în care se afla corpul lui Santiago să alunece pe punte și să cadă în mare.

Cu misiunea neîndeplinită, dar cu banii în buzunar și cu corabia rămasă în proprietatea lor, cei doi tineri negricioși au dispărut din istorie și nu s-a mai auzit nimic despre ei.

Se spune că s-au stabilit în ținuturile îndepărtate ale tracilor, undeva la nord de Dunăre și i-au învățat meserie pe barbarii pe care regele lor, un oarecare Burebista, îi dezvățase cu greu de năravul beției.

De atunci datează și vorba aceea: când se închide o ușă, rămâne deschisă o fereastră! ...Mai ales noaptea!

O altă legendă spune că trupul lui Santiago ar fi fost furat de către doi dintre ucenicii acestuia, Atanasie și Theodomiros care sunt înmormântați și ei în cripta de la catedrala din Santiago de Compostela unde odihnesc moaștele Sfântului Iacob.

Dar să revenim la Santiago care dispăruse în apele Mediteranei cu sicriu cu tot. Oricum, bag sama că deja devenise sfânt. Într-un fel sau altul Santiago își câștigase gradele pentru că, spune legenda (alta), trupul acestuia mergând pe sub apă ca submarinul căpitanului Nemo, a ajuns singur singurel, bine merci pe țărmurile nordice ale Spaniei. Mai mult,

corpul lui Santiago era acoperit în întregime cu scoici, probabil pe motive de hidrodinamică și de protecție la lovituri.

Lipindu-se de corpul apostolului, scoicile au devenit și ele celebre: se numesc Saint Jacques, sunt scumpe al dracului și sunt mâncate de oameni fițoși. Fiind destul de mari, pe vremea când nu erau încă tacâmuri de unică folosință, pelerinii le foloseau pe post de lingură și pahar.

Și astăzi, pelerinii moderni sunt cu ochii după aceste scoici pentru că ele, desenate, marchează traseul drumului spre Santiago de Compostela.

În cele din urmă, scopul a fost atins iar corpul lui Santiago a fost înmormântat creștinește. Nici catolic, nici ortodox, doar creștinește pentru că pe vremea aceea exista numai o singură credință creștină.

Despărțirea dintre biserica catolică și cea ortodoxă, cunoscută drept Marea Schismă, se va întâmpla de abia peste 1000 de ani, în urma unui mic diferend teologic cunoscut sub numele de filioque și în urma unor mari interese financiare și economice divergente.

În 1054, Papa de la Roma Leon al IX-lea și Patriarhul Constantinopolului Mihail I Cerularie s-au excomunicat reciproc pe baza principiului „, ba pe a mătii ”, care așa a ajuns și la noi.

Mărul discordiei a fost Duhul Sfânt și de la el s-au încăierat mai marii bisericii cu două capete, unul la Roma și altul la Constantinopol.

Credinciosul ortodox de rând crede, în această problemă, că deosebirea dintre cele două credințe creștine este numai de denumire: unii, ortodocșii îi zic Duhul Sfânt, iar ceilalți, catolicii spun Spiritus Sancti – Sfântul Spirit, dar nu este chiar așa.

Deosebirea denumirilor este dată de limba din care s-a făcut traducerea, latină sau greacă ele însemnând de fapt același lucru. Dacă astăzi s-ar traduce acest măr al discordiei din limba engleză unde el se cheamă Holly Goast ar ieși pe românește Fantoma Sfântă și ar suna al dracului de ciudat.

Cât despre filioque, pe care îl putem numi diferendul teologic al dezbinării, el se referă la originea Sfântului Duh. Catolicii consideră că provine, sau purcede ca să folosesc termenul religios, de la Dumnezeu și de la Isus Cristos, în timp ce ortodocșii sunt convinși că purcede numai de la Dumnezeu, adică Duhul Sfânt este pe aceeași treaptă ierarhică cu Isus fiind un fel de frați cum ar veni.

Să ne întoarcem totuși la Santiago și acum venim la vorba lui Eminescu care zice:

Porni luceafărul. Creșteau în cer a lui aripe, Și căi de mii de ani treceau în tot atâtea clipe

Așa au trecut 700 de clipe, adică vreo 700 de ani, iar povestea noastră ajunge din nou în Spania, care sub numele de Al-Andaluz a fost cucerită aproape în totalitate de mauri în numai șapte ani între 711 și 718.

Singura regiune liberă se afla în nord unde erau